

LA REVOLTA ÉS ARA I AQUÍ

Ens trobem en un moment clau de la lluita per l'habitatge. És una lluita contínua que sostenim dia a dia, però que de tant en tant atrau temporalment tota l'atenció social. Després d'unes setmanes agitada de mobilització, els ànims sempre es tornen a calmar. És una roda que és indispensable aturar. Ara que la lluita torna a estar sota el focus, hem d'estar a l'alçada de les oportunitats i dels potencials per no conformar-nos amb qualsevol reforma o promesa.

Encara que aprovin el decret o que limitin el preu del lloguer, el 100% de la nostra ràbia ha de seguir encesa. Sempre celebrarem les millores en les condicions materials de les nostres vides. Però encara que una llei pugui ajudar-nos en el futur immediat, només afluixa una soga que seguim tenint al coll. El problema de fons seguirà estant allà i no l'estarem combatent de cap manera si ens relaxem després de cada petita victòria popular.

Per això, no podem renunciar a qüestionar la propietat privada en la seva totalitat. No només volem no esclavitzar-nos per un lloguer, volem que no existeixin propietaris ni explotadors. No només volem que s'aturin els desallotjaments, volem que ningú tingui poder per executar-los. No protestem amb l'esperança que un govern ens escolti: tot el que pot fer

un partit ho pot desfer un altre l'any següent. Mentre les nostres vides estiguin a les seves mans, lluitarem per recuperar-ne el control.

El “problema de l'habitatge” forma part d'un problema molt més gran que seguim combatent. La destrucció de l'estat i el capital és urgent. Ni nosaltres ni el món ens podem permetre el luxe de posposar-ho més. No podem esperar que les condicions per fer la guerra al Poder siguin més favorables perquè mai ho seran prou. Tenim tan en contra que mai tindrem la sensació de tenir suficient a favor. Per això hem d'aprofitar aquest moment d'agitació social. La revolta sempre és ara i aquí, i no partim de zero: ja tenim xarxes teixides entre persones, col·lectius i grups d'afinitat. Ja som moltes organitzades cada dia en espais i projectes de lluita. Llançem-nos a la revolta, s'ha acabat el temps d'espera.

Cap govern tolera que les mobilitzacions de força popular s'allarguin en el temps perquè posen en dubte el seu monopoli d'ús legítim de la violència. La repressió és el seu primer recurs per acabar amb les insurreccions, però, si resistim els embats repressius, podrem seguir mantenint oberta l'esquerda que trenca la normalitat imperant i aturar la roda.

L'altre recurs que utilitza l'estat per desmobilitzar és el de prometre canvis i reformes a canvi de “tornar a la normalitat”, és a dir, tornar al món organitzat segons els interessos del capital. Però no caiem al parany. No som nosaltres qui estem alterant la pau, simplement evidenciem que mai hi ha hagut pau i que aquest sistema mai serà just mentre existeixi propietat privada i cossos policials que la defensin. La promesa de pau i justícia ens resulta vomitiva mentre sigui sota un marc d'explotació i devastació. És igual si la promesa surt de la boca d'un president, d'un activista que vol fer carrera, d'un partit polític, o d'una organització que diu parlar en nom de la classe treballadora. No ens sotmetran un altre cop a canvi d'escoltar-nos. Tornar a la seva normalitat és trepitjar la dignitat de totxs lxs que hem estat desallotjades, expulsades o assassinades. No ens pacificaran per ajornar un cop més la lluita immediata contra tota autoritat.

Encara que la ràbia popular l'hagi detonada una lluita concreta, mantindrem encesa la ràbia i la multiplicarem passi el que passi. Ens sobren

motius per seguir en peu de guerra perquè el canvi ha d'anar més enllà de tota reforma, ha de ser radical. Per això ens hem llançat a l'acció sense pacte ni negoci contra els assassins uniformats i el món que defensen. Ens hem cansat d'escoltar discursos i consignes buides. *Qui sembla la misèria, recull la ràbia*, diem. Doncs ha arribat l'hora de collir-la, que n'hi ha molta assecant-se al sol.

Ja és evident tota la misèria i injustícia social que vivim, no és necessari que el nostre discurs s'articuli des del victimisme, ja no cal justificar les nostres accions. No estem ja prou perjudicadxs per sortir al carrer contra tot? Cal esperar a viure amb més precarietat per sortir a recuperar les nostres vides? No. Cal superar la protesta indignada i passar a l'ofensiva. Okupem, sabotegem, defensem, cremem! Organitza't amb lxs teves amigues i companyes! És important la mobilització social massiva, però si no va acompanyada d'amenaçes reals, de guerra explícita contra el Poder, només rebrem molles. Hem d'estar a l'alçada de les nostres consignes i fer-les realitat. *Prenem el que és nostre! Contra el capital, acció directa!*

No pretenem llançar simplement un discurs incendiari. L'acció directa i la violència revolucionària tenen una immensa tradició i se sustenta en les experiències de les que van lluitar abans que nosaltres i de les que tenim molt per aprendre. Es tracta que cadascú, en el seu entorn i context, analitzi les possibilitats, s'organitzi i ataqüi les estructures que reproduïxen la dominació de classe.

Per una lluita creativa i radical sense líders ni dirigents!
Per l'Anarquia!
Contagia la revolta!

